

— Много ми се иска да знамъ, съ що ви раз-
смивахъ, — продължи тя.

Тѣ се изчервиха до уши и не смѣха да я по-
гледнатъ.

— Тогава азъ ще ви ка-
жа сама. Вие се смѣете, че
ходя съ разтворенъ чадъръ —
нали?

— Да, — отвърнаха тихо
и съ облекчение децата.

— А знаете ли, защо го
нося още разтворенъ? — за-
пита тя и дродължи:

— Валѣ голѣмъ дъждъ,
и чадърътъ се измокри мно-
го. Ако бѣхъ го свила, ще
го занеса въ къщи мокъръ.
Тамъ водата ще се изцеди по
пода, и ще трѣбва да я из-
бърсвамъ. На закрито той съхне бавно, и платътъ му
загнива. Всичко това нѣма да се случи сега, защото
азъ го поносихъ следъ дъжда разтворенъ, и той е вече
сухъ. Какъ ви се струва, глупаво и смѣшно ли е това?

Хр. Спасовски

ИДЕ ЛѢТО

Погледни: на ширъ и длъжъ,
задъ онѣзъ зелени сливи,
изкласили буйни ниви
жито, ечемикъ и рѣжъ

Колко трудъ упоренъ, скжпъ,
благороденъ, благодатенъ!
Скоро ще налѣгатъ златни
снопи тамъ подъ остъръ сръпъ.

И на бедния селякъ
ще му свѣтне предъ очитѣ.
И ще бждатъ всички сити
чакъ до нова жетва . . .

Д. Василевъ